

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

درویش وردک

۱۹ دسمبر ۲۰۱۶

شپيتم مجلس (دمالایغییه په ترک کی)

دسی شنبی په ماښام د ۵۴۵ هجری قمری کال درج په دیارلسمه شیخ (رضی الله تعالی عنه) داسی وفرمایلی: پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وسلم) فرمایلی: (مِنْ حُسْنِ إِسْلَامِ الْأُمَمِ تَرْكُهُ مَا لَا يَغْنِيهِ) - «یوه له محسناتو د اسلام څخه سړی ته دادی چی هغه څه چی په ده اړه نلری مداخله نکوی». په ریښتینی سره اسلام ته دیوه کس د وصل کیدو نښانه داه چی تل داسی کارته ننوزی چی په ده پوری تړاولری، او په بیهوده (بی گټو) کاروپی نه گرځی. ځکه بیهوده کاروته ننوتل، د هوسبازو او بیکاره خلکو کارگنل شوی. دخدای له عنایت څخه محروم هغه کس دی چی په هغه کارلاس پوری کوی چی په ده اړه نلری، اوله هغه څه چی پری مأموردی ډډه کوی، چی دا دکاملی نامیدی لاره ده، بشپړه مړینه، اوبشپړ طرد کیدل له ځان سره لری. که ضرورتاً باید په یوه کارلاس پوری کړی، پوه شه چی اصلی شرط یی درست نیت دی، په غیرصورت دخدای پروراندی هیڅ ارزښت نلری.

لومړی باید دزړه په طهارت (پاکی) لاس پوری شی، ځکه فریضه ده، بیا نو دحق دمعرفت په لټه کی شی. اما تاچی لومړی اصل تباہ کړی، څرنګه به معرفت ته ورسیری؟ پوه شه چی دغرو طهارت پرته دزړه له طهارته هیڅ ګټه نلری. لومړی غړی دستتوپه پیروی سره له ککرتیا پاک کړه، بیا وروسته زړه دقرآن په پیروی له ټولو شوانبو اوشهو اتو لیری وساته، دزړه ساتنه اومحافظت وکړه، ترڅودی جوارح هم مصون پاته شی، په هرلویسی چی هرڅه وی هغه راوژی (له گړی هماغه راوژی چی پکی وی) هرڅه چی په زړه کی ولری دهغی اغیزی به دی ظاهرته هم ورسیری.

هوبنیار اوسه، ناوړه عمل دهغو کسانو کاردی چی په مرګ ایمان ونلری، څوک چی دلقاء الله انظارولری، اودجزادورځی له محاسبی څخه وپیری، هیڅکله به دخطأ مرتکب نشی، سالم زړه هغه دی چی له توحید ټوکل، یقین علم اوایمان څخه پک وی، دخدای دقرب سره اوسیری، غیرله خدایه دحقارت په سترګه گوری، دتواضع په مرتبه کی حتی دماشومانو پروراندی هم سریتی وی، دکفارو، ددین ددښمنانو، منافقینو، متمردينو پروراندی دزمی په څیر په غوره هاروی، اوددین ټول معاندین دغوښو دتوتوپه څیر په خپل لاس کی وینی، ولی دصالحینو او وارینو پروراندی متواضع اوفروتن وی، هغه څه چی عزوجل خدای وصف فرمایلی: (أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رَحَمَاءُ بَيْنَهُمْ) - «مومنین دکفارو پروراندی دعمل شدت لری، او په خپلو منځوکی سره مهربانه دی. سوره فتح آیه ۲۹».

وای پرتا! بدعت کاره نوبستگره! هیخوک نشی ویلای چی زه خدای یم، جزدالله داقدس ذاته، دحق کلام روبشانه دی اوموقد، همداسی چی په وحی کی موسی علیه السلام ته تاکید وشو: (وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا) - «خدای له موسی سره خبری وکری، روبشانه خبری، سوره نساء آیه ۱۶۴». خدای لره کلام دی چی اهل دل یی اوریدلای شی اوپوهیری پری. (يَا مُوسَى إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ) - «ای موسی زه دجهانیانو پور دگاریم. سوره قصص آیه ۳۰». دحق سبحانه وینا پدی سره گویاده چی زه نه فرشته یم، نه انس اونه هم جن، بلکه دنریوپالونکی یم، افرعون په خپله ادعاء کی دروغجن دی چی ویل یی: (أَنَارِبُكُمُ الْأَعْلَى) - «زه ستاسو غوره خدای یم». په ټولو دغو پوچو اوبی بنسټه ادعاگانو کی دروغجن و.

کله چی موسی علیه السلام آزرده خاطرشو، اوپه تیاره اوظلمانی شپه کی، زوجه یی په رنځ کی شوه، دموسی ایمان اوایقان ظاهرشو، او عزوجل خدای له خپل نوره ورباندی وغورید. مشروع اسبابو اووسایلو ته یی په لاس اچولو سره خپلی ماینی ته وویل: (امْكُتُوَانِيْ اَنْسَتْ نَارًا) - «زغم ولری، ما یو اورلیدلی. سوره طه آیه ۱۰». تأمل وکری ما اورلیدلی، په زره اوسر سره می نورولید، اودابه موجب شی چی سرنوشت ما هغه خای ته بوزی چی لومړی گام یی له خلکو څخه بی نیازی ده. خلافت او ولایت ماته مخه کړی، اصل می موندلی، اوله فرع څخه لیری شوی یم، دفرمانروایی وخت می رارسیدلی، له بندگی اوبردگی څخه ژغورل شوی یم، دفرعون دارمی له زره ووت اوزما ویره دفرعون په زره کی ننوته. له ماینی سره خدای په امانی وکړه اوپه ټول وجود سره له خدای سره وپییل شو، مومن هم چی کله دقرب مقام ته ورسیری په همدی ډول دی، کین اوبنی، مخکی او وروسته گوری، ولی ټول لوری یی پرخپل مخ تری وینی، مگردحق لوری، چی پرمخ یی پرانیستی دی، هغه وخت نفس او هوا، جوارح، زن اوفرزند، اوهرڅه چی په هغه پوری تری دی، ترخطاب لاندی نیسی اووایی، مادزره نور دخدای عزوجل له لوری موندلی، پس زه په هغی پسی روان یم، اوکه راوگرخیدم، په داسی حال کی راکرځم چی دنیا اوماقیها سره می مخه بنه کړی وی، اوتول خلک، مخلوق، اومصنوع سره مخه بنه کړی، اویوازی دخپل پالونکی اوصانع په لوری روان یم، له همدی وجهی دی چی متعال خدای یی اهل اوعیال سرپرستی هم کوی اوورته دحلالی روزی څخه ورکوی.

هرکله که زره روبشایی اوصفا وموندله، دحق غزبه له هرلوری اوری چی وایی: (آیا دازه نه یم چی دهرنبی، رسول، صدیق اوولی غبراورم؟). پدی حال کی سالک مقرب کیږی، داسی چی حیات اوژوندی، قرب اومرگ اوممات یی له حق څخه بعد دی، اودرضا مقام ته رسیری، کله چی ددنیا لوړه تنده اوبی برگی اوحتی بدنمای پری اثر وونکری، دمرید رضایت په اطاعت کی دی، اودعارف رضایت په قرب اودمراد ترڅنگ دی. ای ظاهر سازه، ته په کومه موخه پسی یی؟ پوه شه چی دالاره دورخی په روژه، دشپی په قیام اوپه زبنتوجام اغوستلو، نامطبوعه خواره خورلو سره نه ترسره کیږی، بلکه دغه لاره باید دمدادی علایقو اوشهواتو سره په اړیکه غوځولو، اوله زره څخه دجهل لیری کول اوپه خلکو په نه تکیه کولو سره ترسره کیږی.

وای پرتا! اخلاص وبنیبه ترڅو دنفس له بلا څه وژغورل شی، صدق وبنیبه ترڅو قرب ته ورسیری، خدای ته تسلیم شه ترڅو سلامت ومومی، دخدای له غوښتنی سره موافق شه ترڅو توفیق ترلاسه کړی، په الهی قضاء راضی اوسه ترخوله تا هم راضی شی، ته بیره وکړه ترڅو دخدای مقصود اوموخی ته ورسوی.

لویه خدایه، زمونږ چاری په دنیا اوآخرت کی سمبالی کړه، مونږ خپل خان اومخلوق ته مه پریرده . آمین!
پیغمبراکرم(صلی الله علیه وسلم) فرمایلی دی: (يَقُولُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ لِجِبْرِيلَ، يَا جِبْرِيلُ اَنْمُ فُلَانًا، وَاَقِمُ فُلَانًا) - «عزوجل خدای جبرئیل ته وفرمایلی: فلانی وینس کړه اوفلانی ویده کړه». اوداپه دوه ډوله دی، هغه چی باید په خوب شی، هغه محبوب دی، او هغه چی باید وینس شی محبوب دی، هغه چی محب دی اوزمونږ دحب دعوی کوی، باید وینس شی

اودآزمایینی لاندی و نیول ش، ترخو دعالیقو وچی پانی یی دوجود له ونی تویی شی. (پس ای جبرئیله) بیداریی کره. ترخویی دادعا دلایل واورم اوپه محبت کی یی صدق و سنجوم، بل په خوب کره، خکه هغه محبوب دی، اوزمونر دحب په لارکی یی داسی رنخونه گاللی چی ورسره نورخه ندی پاته شوی، ادعا ، عهد اووفایی ثابته شوی ده، ای جبرئیله، دای اوس زما واردی، په عهد وفاکوم، هغه زمونر میلمه دی، اومیلمه ته کارفرمایل درست کارندی. هغه زمونر دالطافو په لمن کی ویده کره، اوبیا زمونر دفضل واحسان په دسترخوان کنبینوه، زمونر دقرب سره انیس کره اوله غیروبیی غائب. دهغی دوستی اومودت په ثبوت رسیدلی، اوکله چی خوک دهغه د ودمقام ته ورسیری، بیا یی نوپه زحمت کی نه اچوو. پورتنی حدیث په بل ډول هم تأویل کیدای شی: فلانی په خوب کره، خکه له رخ خخه یی اکراه لرو، او هغه بل وینس کره، خکه دوینا اوریدل یی مونر ته خوینس دی.

محب هغه وخت دمحبوب درجی ته رسیری، چی زره یی پرته له مولا له ټولو علانقوڅخه تش وی، هرکله که یی توحید ، ایمان ، ایقان اومعرفت یی کمال ته ورسیری، هغه وخت دی چی محبوب گرخی، رنخ اوتعب تری لیری کیری، اوراحت او هوساینه مومی. هرکله که په چا پادشاه گران و، ولی ترمنخ یی واین ډیروی، دپادشاه حب اوعلاقی هغه کش کر اوپه بی تابی سره دهغی بنار اوکلی ته په لاره شو، دلاری تیاری به روښانه ووینی، اورنخ اومشقت به ورته آسانه شی. ښه خواړه اوڅښاک نه کوی، ترخو درگاه ته ورسیری. هرکله که پادشاه ددی دوستدار له حاله خبرشو، خپلوچاکرانو ته امرکوی ترخو په هغه درود وواپی، حمام ته یی بوزی ترخو خیری او اوساخ یی لیری شی، بهترینی جامی ورواغوندی، په ښو عطرو یی معطر کری، بیایی نو دپادشاه حضورته بوزی، پادشاه به یی هم ترعنایت لاندی ونیسی، له حاله خخه به یی وپوښتی، اودیرشیان به ورته وینسی، و اوله کنیزانوڅخه به یوه ښکل مخی ورته همسری ته ورکری، آیا دغه کس به وروسته له دغو عنایاتو دلاری ستړیا احساس کری؟ آیا بیابه خپل کورکلی ته دراکرخیډو په فکرکی وی؟ قطعاً به دسلطان فراق ونشی زغملای، دامنیبت اومکانت په حال کی به ورسره پاته شی. زره هم په همدی شکل کله چی دقرب مقام ته ورسیری اوتمکن یی وموند، کامل امنیبت ته به ورسیری، او هیڅکله به له خپله ځایه دلیری کیدو اوراکرخیډو قصد ونکری اوپه داهم پوه شه چی دی منزلت ته دزره رسیدل، دفرایضو په ترسره کولو اوله محرماتو اوشهواتو څخه لیری والی ، دحلال مال خوړل، اوکاملی ورع اوزهد سره میسرکیری.

اوداهم دماسوی الله په ترک کولو اودنفس اوشیطان له ولکی په راوتلوسره ترسره کیری، دزره په طهارت کیدو، اوهمدارنگه دنورو مدح او ذم ته اعتنا نه کول، ددی کار پیل اقرار په لاله الاالله سره دی اوپای یی ډبره او زر یوشان گڼل، مدح اوزم، ناروغی اوسلامتی، فقر او شتمنی، اقبال اودبار ددنیا ورته یوشان گرخی.

هرچاته چی دا مرتبه حاصله شوه، نفس به یی پروراندی مر شی(مقهوره به شی) ، دشهواتو اوریی مرکیزی، دنفس شیطان یی پروراندی دلیل اودنیا یی ترنظرخواړه اوبی ارزښته کیری، آخرت ته پردنیا غوره والی ورکوی، مولا ته مخ راوری اوپه هماغه ځای کی دزره دریچه پرانیزی، له کینه اوبنی خوابه دخدای لوری وینی، اوکله چی دغه منزلت هم تحقق وموند، نوبیاهیڅ تم کوونکی نشته چی هغه له دی غوره شوی لاری راوگرخوی، یایی دحق ددرگاه لوری ته تم کری، داسی حال ته رسیدلی چی دبیرغ ټیټیدل اولویدل یی متصوره ندی، اودصدق اوصفا لښکری یی ماتی نه خوری، دتوحید توره یی نه پخیری.

داخلاص گامونه یی نه کمزوری کیری، په مخ کی یی ټرلی دروازه نه راخی، ټول لوری یی پرمخ پرانیستل کیری، ترخو په سراو وجود دحق باب ته ننوزی، هغه وخت بیا عزوجل خدای هغه دلفظ په لمن کی ځای ورکوی، اودفضل اوبرکت له خوړاودانس به شرابوبه گټمن شی. پدی وخت کی دعبدراکرخیډل دخلکو دهدایت لپاره ، ددوی لورته پیل

کیری، اودخلکو په زړوپی دفرمانروایی دورپیل کیری، دخدای بندگان دحق لوری ته رابولی، اوتول خلک دده دهدایت اوارشاد ترسیوری لاندی راخی.

ته څرنگه ځان ته اجازه ورکوی چی ددی مقام ادعا وکړی؟ پداسی حال کی چی له دی مواهبدو سره کوم څه شتون نلری. ته سرترپایه شهوت یی، نفس درباندی برلاسی او واکمن دی، پرخلکو تکیی کولو دی زړه ولکه کړی، اودغه مذموم صفات دی په نظر ترخدای پاکه مهم درخی. تانبايد دا ولياء الله دقوم له دلی وشمیرو، ته ددوی له دایری بهری، که دراستانو جرگی ته دننوتو هیله لری، نوهغه څه ته می چی اشاره وکړه، رعایت کړی، دزړه په طهارت کی زیاروباسی، زړه دمادی ککرتیاوڅخه پاک کړی، دحق دذات امراونهی مراعات کړی، دمقدراتو پروراندی صبراوشکیبایی غوره کړی، هرکله که دی دغه دستورات عملی کړل، له هغه څه نه چی له دی څخه ماورادی خیربه دی کړم، ځکه دی مرتبی ته تررسیدو مخکی، له هغه څه نه چی باید درته ووایم، صحیح کارندی.

وای پرتا! هرکله که دی یوه گوله اویایوه دانه له لاسه ووزی، داد اوفریاد به وکړی، اودشکوی اوشکایت ژبه به دی پرانیستل شی، ستا درونی قهراوغضب به په لمبو راشی اوداهل اوعیال پروراندی به دناسازگاری په څیر ظاهره شی، پداسی حال کی که دعقل اهل وی او هوبنیار، دخدای پروراندی به ساکت اوسیدی اودځان په نسبت به دی دخدای ټولی غوښتنی منلی وای، اوپه پشپړه توگه به راضی اوهغه به نعمت وگنی. هرکله که دی داعتراض ژبه پڅه شوه، اودراضی زړه خاوند شوی، نوهغه وخت به دحق(سبحانه) ددی گفتار مشمول وگرخی. (أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ؟) - «آیا خدای دبنده لپاره کفایت نکوی؟».

ای بیرنیه! صبروکره، تاله پاکو اوخورو نعمتونو څخه گټه اخیستی ولی له خالق څخه یی بی خبره یی، که دخدای بیژندای نو دشکوی اوشکایت ژبه به دی پڅه وای، اوپروراندی به یی دزړه په رضایت سره، گنگ اولال وای، نوربه دی په اصرار اوالحاح ورڅخه ددنیا طلب نه کولای، بلکه له غوښتنی سره به یی سازگاره وای. عاقل اوسه اوپوه شه چی ټول مقدرات ستا دازاماینست لپاره دی، ترڅوتاته خپله روښانه شی چی څرنگه له هغوی سره چلند کوی، آیا دخدای په وعدو واثق اوبوری یی که نه؟ آیا ایمان لری چی عالم اودانا خدای ستا په اعمالو او افعالو ناظردی؟ آیا نه پوهیږی چی که یوسوالگړپه اصرار اوالحاح سره دحرص له مخی یو شی وغواړی، دده دمراد سره سم ورته ځواب نه ورکول کیری؟ اوپوه شه چی دبنده ایمان نه بشپړ کیری، ترڅو ټول حرص اوهیلی له زړه ونه وباسی، اوسترگی یی یوازی خدای ته وی، اودغه حالت په دایمی تفکر اودانبیواو عظامو اوصالحینوله حال په خیریدو لاس ته راخی، چی درست فکروکړی چی څرنگه دخپل کامل ایمان په وجه، عزوجل خدای هغه ددښمنانو له شره ژغوری، اوپرمخالیفینوبری ورکوی، اوپه کارونو کی یی پراخی راخی.

په درست تفکر سره دی چی دتوکل خصلت پیدا کیری، له دنیا سره مینه اوعلاقه اوپه غیرخدای تکیه کول له زر وزی، اودهغی پرځای دحق یاد ځای نیسی، داسی چی ددی ډول زړونو خاوندان داسی انگیری چی پرته له خدایه بل څه شتون نلری، داسی گنی چی خلکو ته پاملرنه له خالق ماسوی ممنوع ده، اودخدای واقعی منعم گنی، اودټولو تکالیفو بارپه خپل زړه اوباطن باندی احساسوی، تکالیف دنده گنی چی دمکلف لخواورته گمارل شوی، اودحق داومروپه اطاعت سره دهغوی په ترسره کولو کی کوشا اوساعی دی، دخلکو ترمنځ دیوه طبیب په څیرگیری چی دهغوی معنوی رنځونه داسی چی متعال خدای دده معنوی مرضونه نداوی کړی، معالجه کړی، دخلکو ترمنځ دحق سفیرگرخی، داسی لمربه وی چی ربا اوضیاء به یی الله ته لاره روښانه کړی، وجود به یی دخالق له طعامه اوشرابو وی، دارشاد اوهدایت په مسیرکی ځان هیروی، داسی چی نور دنفس اوطبع خاوند نه وی، خپل ظاهری طعام اوشراب هیروی، دحق په ذاکراودځان په تاسی باندی بدلیری، اوپه ټول وجود سره دحق پروراندی حاضریری، تل دنورو په معنوی گټو پسی

دی، اوځان دقدر اوقضا په لاس تسلیموی، دادهغو خلکو روش دی چی خلق دخالق لوری ته لارښوونه کوی. ولی ته اسپر اودهوس څخه ډک بی، دخدای ، انبیاو اوخواصو په پیژندنه جاهل بی، دزهد ادعا کوی، په داسی حال کی چی دنیاته راغب اومایل بی، پس زهد دی هم یوه گری دی و دحق لوری ته سالمی پښی نلری، ستاتول میل اورغبت دنیا ده اوددنیا خلک، ددنیا اوخلق خالق ته رغبت نلری.

وړاندی راشه، اوزماپروړاندی په حسن ظن سره حاضرشه ترخودی راهنمایی کرم، اوحق ته دوصول لاره درپه گوته کرم، دکبر اوځان غوښتنی جامی له تنه وباسه، اودتواضع اوسرنیټی جامی په تن کره. خان خواروگنه، ترخو لوروالی ومومی، تواضع وکړه، ترخو دقدرت اومنزلت خاوند شی، ولی هغه لاره چی ته پری روان بی سرترباپه هوس دی او هوا، اوطبعی ده چی عزوجل خدای داسی بندگانو ته دعنایت په سترکه نه گوری، پوه شه چی خدای پاک دجسد اعمالو ته نه گوری، بکله لومړی دزره اعمالو ته گوری، اوبیا دجواریو اعمال په نظرکی نیسی، پیغمبراکرم (صلی الله علیه وسلم) فرمایلی: **(الزُّهُدُ هَهْنَا، التَّقْوَى هَهْنَا، الْاِخْلَاصُ هَهْنَا، وَيَشِيرَالِي صَدْرِهِ)**-«زهد دلته دی، تقوی دلته ده، اخلاص دلته دی، اوبیای خپلی مبارکی سینی ته اشاره وکړه».

هرڅوک چی درستکاری غوښتونکی دی، باید دبزرگانو اورینتینو لارښودو دپښو خاوری اوسی، ولی کوم راهنما اوکوم شیخ؟ ددوی صفت څه دی؟ دوی هغه کسان دی چی ددنیا حب اوخلق بی له زره څخه ایستلی، دوی هغه کسان دی چی له توروخاورو بیا ترعرش اعلاء پوری بی له هرڅه سره وداع کړی، اوهیڅکله هم دهغی لوری ته نه راگرزی، خان اوله خلافتو سره بی مخه ښه کړی، اوبه ټول وجود سره خدای ته نیردی شوی، ځکه هرڅوک چی له خان سره و اودحق دمحبیت ادعاء بی کوله، ادعایی پوچه اوهذیان ویلو څخه پرته بل څه ندی.

خبر اوسه چی ډیری هغه کسان چی دزه داتقوی مدعی دی، دخلکو بندگان دی، دوی له ځانه وشړی اوباورمه پری کوی، ځکه خدای پاک هم دوی شړلی اوپر دوی په غصه دی. دصادقو پیروانو معتقدات په کتاب اوستنو دریدلی، ددوی توره دخوی اوهوس څخه څه نه پری کوی، بکله دخدای عزوجل اراده ددوی په ټولو افعالوکی ساری دی. ددوی ایمان داسی دی چی معتقددی چی اور ددوی په سوځلو ندی توانمند، بلکه خدای پاک اصلی محق دی، غذا څوک نشی مړولای، بلکه دا خدای پاک دی چی ظاهری اوباطنی مړښت پیداکوی، اوبه دچا تنده نه ماتوی، هغه چی تنده ماتوی هغه خدای دی، بلکه په ټولو موجوداتو اوټولو کائناتوکی یوازی خدای دی چی اغیزمن دی، اوټول وسایل اواسباب دهغی دقدرت په لاسوکی دی، هرڅه چی وغواری نو ترسره کوی بی، پس (ریښتینی رهروان) کله چی دغه ډول ایمان ترلاسه کړی، خپلی ټولی چاری هغی ته پریردی، خپلی ټولی اړتیاوی نادیده نیسی، اودوجود سراسر دتوحید په کلمه کی خلاصه کوی، البته ددوی کار هرعاقل لپاره روښانه دی، **(الْعَبْدُ يُضْرَبُ بِالْعَصَا وَالْأَخْرُ تَكْفِيهِ)**-«برده په لرگی وهی، ولی آزادسری ته اشاره کافی ده».

خدای اطاعت وکړی، ځکه په هغی مطیع بندگان گران دی. دخدای نافرمانی اوعصیان مه کوی. ځکه عاصی بندگان خواروی. یاری اوخواری دواړه دده په لاسو کی دی. هرڅوک چی وغواری عزیز کوی بی، اوهرڅوک چی وغواری خواروی. یو په قرب عزیزکوی اویل له ځانه په لیریتوب، خواروی.

«ربنا آتنا فی الدنيا حسنه و فی الاخره حسنه و قنا عذاب النار) آمین.